Izrael, w czasie naznaczonym przez Ojca

Odrodzenie Izraela

Panie, czy w tym czasie odbudujesz królestwo Izraelowi? – Dzieje Ap. 1:6

„Wielka Wojna” z 1914 roku jest potwierdzeniem naszej wiary w odrodzenie Izraela i krokiem przybliżającym do Królestwa Bożego na ziemi. Po stu latach, chociaż „widzenie” chwalebnego Królestwa Bożego wydaje się „odwlekać”, to jednak mamy obietnicę, że „na pewno się spełni” (Hab. 2:3)!

Prorok Jeremiasz objawił Boży zamiar dotyczący przyszłości Izraela. „I będę się radował z nich, i dobrze im czynił; na stałe osadzę ich w tej ziemi, z całego serca i z całej duszy. Gdyż tak mówi Pan: Jak sprowadziłem na ten lud całe to wielkie nieszczęście, tak sprowadzę na nich wszelkie dobro, które im zapowiadam” (Jer. 32:41-42).

Żydzi, nawet ci, którzy powrócili do Ziemi Obiecanej, nie są jeszcze oddani służbie Królestwa Mesjańskiego jako „światłość dla pogan”. Gdy Jezus miał wstąpić do nieba, powiedział uczniom, że Izrael zostanie przywrócony w czasie wyznaczonym przez Ojca (Dzieje Ap. 1:6,7). Następnie, „zanim zawołają, odpowiem im, i podczas gdy jeszcze będą mówić, Ja już ich wysłucham” (Izaj. 65:24,25).

Pierwsze deptanie przez pogan

Droga Izraela do Królestwa była burzliwa. Łamanie zasad przymierza Zakonu ściągnęło na nich karę: „Dlatego też wyrzucę was z tej ziemi do ziemi, której nie znaliście ani wy, ani wasi ojcowie, i tam będziecie służyć cudzym bogom dniem i nocą, ponieważ nie okażę wam zmiłowania” (Jer. 16:13). Jezus przepowiedział to wypędzenie, ale wyznaczył również limit czasowy tej kary: „I padną od ostrza miecza, i zostaną uprowadzeni do niewoli u wszystkich narodów, a Jerozolima będzie zdeptana przez pogan, aż się dopełnią czasy pogan” (Łuk. 21:24). Nadzieja na odrodzenie narodowej tożsamości miała pojawić się po zakończeniu sprawowania władzy nad ziemią Izraela.

Plastyczna wizja snu, jaki niepokoił Nabuchodonozora odnosi się do „czasów” pogan. Daniel przypomniał królowi ten sen i dokonał jego wykładni, wskazując, że „głową ze złota” jest sam Nabuchodonozor (Dan. 2:38). Po głowie ze złota miało nastąpić „inne” dominujące mocarstwo, następnie „trzecie” i wreszcie „czwarte królestwo” (wersety 39, 40). Gdy ostatni król Izraela został zdetronizowany, Babilon stał się pierwszym z czterech pogańskich imperiów, które miały deptać Izrael (2 Król. 25).

Prawo Mojżeszowe związane było z konsekwencjami za naruszenie postanowień. „A jeżeli mimo to nie będziecie mnie słuchać, to nadal was smagać będę siedmiokrotnie za wasze grzechy” (3 Moj. 26:18). Kara ta została przewidziana czterokrotnie w 3 Moj., a to w wersetach 18, 21, 24 i 28. We śnie Nabuchodonozora, po kolejnych czterech mocarstwach światowych, „bez udziału rąk oderwał się od góry kamień, uderzył ten posąg w nogi z żelaza i gliny, i skruszył je” a następnie „stał się wielką górą i wypełnił całą ziemię” (Dan. 2:34-35). Jakże trafna jest interpretacja, że „kamień” ten przedstawia Królestwo Boże, które „samo ostoi się na wieki” (Dan. 2:44).

Gdy posąg został uderzony, rozpoczął się etap usuwania pogan w Bożym planie. Fragmenty obrazu są porywane w dal przez wiatr jak „plewy”, „tak że nie było po nich śladu” (Dan. 2:35).

Proces usuwania władzy pogan pokazany jest również w równoległym śnie Daniela o „czterech bestiach”. Czwarta bestia została najpierw „zabita” a dopiero potem „jego ciało zniszczone i wrzucone do ognia na spalenie” (Dan. 7:11). Chociaż obraz został „uderzony”, a bestia „zabita” w roku 1914, pozostałe pogańskie władze nadal istnieją [uwaga od wydawcy: uderzenie posągu Nabuchodonozora w roku 1914 niekoniecznie odpowiada zabiciu bestii z Dan. 7:11. „Ta bestia, albo Imperium Rzymskie, wraz z jej rogami lub podziałami (…) zostanie zabita przez powstanie mas ludzi i obalenie rządów w czasie ‘Dnia Pańskiego’, co stanowić będzie przygotowanie do uznania niebiańskiej władzy” (Tom I Wykładów Pisma Świętego, str. 259)]. Dzisiejsze narody są pozostałością po „dziesięciu palcach” (i „dziesięciu rogach” z Dan. 7:24) Imperium Rzymskiego. Daniel pisze, że w czasie ostatecznego niszczenia posągu, Bóg ustanowi swe Królestwo – „za dni tych królów” (Dan. 2:44) [uwaga od wydawcy: prawdopodobnie odniesienie do ustanowienia Bożego Królestwa „za dni tych królów” odnosi się do powołania świętych w czasie Wieku Ewangelii przed rokiem 1914].

Narodom nie będzie więcej wolno deptać lub „chodzić

po” Izraelu jak po „ulicy” (Izaj. 51:22, 23): „Tak mówi twój Wszechmogący Pan i twój Bóg, który broni sprawy swojego ludu: Oto biorę z twojej ręki kubek odurzającego napoju, kubek mojego gniewu, już z niego pić nie będziesz! A dam do ręki twoich gnębicieli, którzy mówili do ciebie: Pochyl się, abyśmy przeszli po tobie! Tyś nadstawiało swój grzbiet jak ziemię i jak ulicę dla pieszych.”

W Królestwie Mesjańskim, „dziesięciu mężów ze wszystkich języków narodów odważy się i uchwyci się rąbka szaty jednego Judejczyka, mówiąc: Pójdziemy z wami, bo słyszeliśmy, że z wami jest Bóg” (Zach. 8:23). Tak jak dziesięć palców posągu Nabuchodonozora przedstawia pogańskie władze, tak też te same władze udadzą się do Żydów po naukę o Bogu, zaś Izrael będzie narzędziem za pomocą którego niesiona będzie „światłość dla narodów” (Izaj. 42:6).

Okres po „czasach pogan”

Podczas I Wojny Światowej, Deklaracja Balfoura stanowiła wyraz zamiaru rządu brytyjskiego do utworzenia państwa żydowskiego. Jakie doskonałe wyczucie czasu! Bóg Izraela, w swojej nieskończonej mądrości i mocy rządzącej Jego opatrznością, pozwolił żydowskiemu chemikowi Chaimowi Weizmann dokonać syntezy substancji wybuchowej, istotnej dla brytyjskiego wysiłku wojennego. Motywowany głęboką wdzięcznością, brytyjski rząd podjął bezprecedensowe działanie. Lord Balfour (minister spraw zagranicznych Wielkiej Brytanii) w listopadzie 1917 roku poinformował lorda Rothschilda o nowej polityce rządu, z prośbą o poinformowanie o niej Federacji Syjonistycznej:

„Rząd Jego Królewskiej Mości przychylnie zapatruje się na kwestię utworzenia w Palestynie narodowego domu dla narodu żydowskiego i dołoży wszelkich starań, aby ułatwić osiągnięcie tego celu.”

Następnie nadszedł czas licznych arabskich zamieszek i terroryzmu, wszczynanych przez Wielkiego Muftiego Jerozolimy al-Husseiniego, który kolaborował z nazistami i faszystami w czasie II wojny światowej. Natychmiast po utworzeniu państwa żydowskiego w dniu 15 maja 1948 roku pięć armii arabskich zaatakowało Izrael. W 1956 roku wybuchła wojna o Synaj / Suez, gdy Egipt naruszył prawo międzynarodowe. W 1959 roku, Jaser Arafat utworzył organizację Fatah w celu prowadzenia ciągłej wojny partyzanckiej przeciwko Izraelowi.

W czerwcu 1967 roku, mimo izraelskich apeli o powstrzymanie się od wojny, siły zbrojne Jordanii ostrzelały Jerozolimę. Kiedy jordańskie wojska zajęły siedzibę ONZ w Jerozolimie, wojsko izraelskie odzyskało wschodnią Jerozolimę w ciągu dwóch dni. Dnia 7 czerwca Izraelskie Siły Obronne (IDF) kontynuowały natarcie przez Stare Miasto w kierunku Wzgórza Świątynnego i Ściany Płaczu, zajmując najświętsze miejsca w Jerozolimie. Dostały się one w żydowskie władanie po raz pierwszy od 1900 lat. W ten sposób spełniło się proroctwo Zachariasza: „W owym dniu uczynię z Jeruzalemu ciężki kamień dla wszystkich ludów. Każdy, kto go będzie podnosił, ciężko się zrani, gdy zbiorą się przeciwko niemu wszystkie narody ziemi. (...) W owym dniu uczynię z książąt Judy jakby garnek z ogniem wśród drwa i jakby żagiew płonącą w słomie, i będą pożerać z prawej i z lewej strony wszystkie ludy wokoło; lecz Jeruzalem pozostanie nadal na swoim miejscu” (Zach. 12:3,6).

Po wojnie Yom Kippur (1973) i wojnie libańskiej (1982/85), wybuchła „pierwsza intifada” (powstanie palestyńskie). Miało to miejsce w 1987 roku. Następnie, po wojnie w Zatoce Perskiej (1991), pomimo traktatu pokojowego z Oslo, miał miejsce pierwszy zamach samobójczy (1994). Od tamtego czasu, zamachy samobójcze dokonywane przez arabskich „bojowników” trwają nieubłaganie.

Odrodzenie – bolesny proces

Prorok Jeremiasz prorokował o powrocie Ludu Bożego do ziemi Izraela, mówiąc: „Bo oto idą dni – mówi Pan – że odmienię los mojego ludu, Izraela i Judy – mówi Pan – i sprowadzę ich z powrotem do ziemi, którą dałem ich ojcom, aby ją posiedli” (Jer. 30:3). Jednak powrót Izraela to bolesny proces. Jeremiasz przepowiedział, że będzie to czas bardzo trudny: „Pytajcie i patrzcie! Czy mężczyzna może rodzić? Czemu więc widzę każdego mężczyznę z rękami na biodrach jak u rodzącej, a oblicze wszystkich zbladło? Biada! Gdyż wielki to ów dzień, żaden do niego niepodobny. Jest to czas utrapienia dla Jakuba, jednak będzie z niego wybawiony” (Jer. 30:6-7).

W 1895 roku pastor Russell zauważył, że żyjemy „w czasie ucisku Jakuba”, kiedy może dojść do takiego natężenia, że doprowadzi do wypędzenia Żydów z Austrii, Niemiec i Francji (R1898). Jego oczekiwania ziściły się w latach trzydziestych i czterdziestych XX wieku. W 1910 roku wyraził on swe współczucie dla Izraela, mówiąc: „nasze serce poruszone jest współczuciem dla narodu żydowskiego”, ponieważ ich dom jest „opuszczony. (...) Cieszymy się, że czas ucisku Jakuba wkrótce się skończy” (R4610). Chociaż Izrael doświadczył wielkich problemów od czasu swego odrodzenia, to jednak inwazja Goga z ziemi Magog (Ezech. 38) będzie ostatnim „bólem porodowym” związanym z uciskiem Jakubowym.

Pod koniec wieku, Bóg wysłał „wielu rybaków” syjonizmu, aby zwabić Żydów z powrotem do kraju. Następnie, posłani zostali „myśliwi” w postaci pogromów [uwaga wydawcy: ten fragment może również odnosić się do czasów rzymskich wraz z początkiem czasów niełaski dla Izraela, zgodnie z sugestią zawarta w wersecie 17, gdzie Bóg mówi: „nie jest ich wina zakryta przed

moimi oczami”]. Jednakże, ze względu na nasilenie grzechu polegającego na odmowie powrotu do kraju, nadszedł czas Holocaustu, który jak „nieprzyjaciel” przyniósł ze sobą nowe cierpienia. Wówczas to Izrael nie otrzymał żadnej pomocy od swych „kochanków”, czyli ze trony świata (Jer. 16:14-16, 30:14).

Jednak proroctwo to kończy się pozytywnym akcentem: „jednak będzie z niego [Izrael] wybawiony” (Jer. 30:6-7). Ponieważ zaistniała możliwość powrotu do kraju, skurcze ucisku przelatane okresami względnego pokoju trwają do dziś. Kulminacyjna faza ucisku zakończy się wyzwoleniem Izraela.

Prorok Ezechiel (37:1-14) zapowiedział stopniowy proces ponownego zgromadzenia i przywracania „całego domu Izraela” jak rozproszonych „kości” z „szumem”. Po „szumie” („grzechotaniu”, przekład NASB) „kości” połączyły się i dodane zostały „ścięgna”. Następnie pojawiła się „skóra”, która okryła ponownie zgromadzony lud Boży. Dodanie „skóry” być może wskazuje na odzyskanie państwowości przez Izrael w 1948 roku. Pozostaje do zrealizowania jeszcze jeden etap: danie ożywczego „tchnienia” nadal należy do przyszłości, kiedy Izrael będzie pierwszym, który otrzyma Ducha Świętego, jak ma być wylany na „wszelkie ciało” (Zach. 12:10, Joel 2:28, Dzieje Ap. 2:17).

Dzisiaj, nawet przed uznaniem Jezusa za Mesjasza, Izrael jest nazywany „moim ludem” (Izaj. 58:1, Jer. 30:3, 50:6, Zach. 8:7,8, Amos 9:14, itp.,), który jest osadzany w „mojej ziemi” (Ezech. 38:16, Joel 1:6). Gdy Izrael rozpozna swego Mesjasza, wówczas stanie się kanałem uzdrawiania i błogosławienia „wszystkich narodów ziemi”, które będą jak „piasek na brzegu morskim”, ziemską częścią jednego nasienia ojca Abrahama (1 Moj. 22:17).

Dzisiejszy Izrael a błogosławieństwa

W ograniczony sposób, mały naród Izraela już dziś pomaga ludziom na świecie. W ciągu kilku dni od wystąpienia tajfunu na Filipinach w roku 2013, Izrael zbudował szpitale polowe w których opiekę medyczną znalazło dwa tysiące sześćset ofiar żywiołu. Opieka medyczna obejmowała również przyjęcie narodzin dwunastu dzieci, z czego trzy były wcześniakami i wymagały intensywnej opieki medycznej.

W ciągu czterdziestu ośmiu godzin od potężnego trzęsienia ziemi na Haiti, Izrael wysłał tam grupę zadaniową dwustu trzydziestu pracowników, w tym personel medyczny. Ich szpital polowy (pierwszy jaki zaczął funkcjonować) przyjął ponad tysiąc sto pacjentów, którzy zostali wydobyci spod gruzów w ciągu dwudziestu dni trwania tej operacji. W 2011 roku podobna akcja została zorganizowana w celu pomocy ofiarom trzęsienia ziemi, jakie nawiedziło muzułmańską Turcję.

Izraelski ośrodek „Uratuj Serce dziecka” (SACH) – Centrum Medyczne w pobliżu Tel Awiwu – zapewnia bezpłatne operacje serca dla ratowania życia dzieci z innych krajów. Centrum zostało założone w 1996 roku, a jego misją jest poprawa jakości pediatrycznej opieki kardiologicznej dla dzieci z krajów rozwijających się. Ponad połowa osób leczonych w tym ośrodku to dzieci arabów palestyńskich.

Nowe przymierze zapisane na sercu

Gdy dzieło Wieku Ewangelii, polegające na gromadzeniu Izraela duchowego, dobiegnie końca, wówczas Bóg zawrze „z domem izraelskim i z domem judzkim nowe przymierze”. Bóg mówi: „Złożę mój zakon w ich wnętrzu i wypiszę go na ich sercu” (Jer. 31:31-33, Hebr. 10:16). Następnie, „Jakub wypuści korzenie, Izrael zakwitnie, puści pędy i napełni cały świat płodami” (Izaj. 27:6).

> „I już nie będzie się słyszeć o gwałcie w twojej ziemi ani o spustoszeniu i zniszczeniu w obrębie twoich granic, lecz nazwiesz swoje mury zbawieniem, a swoje bramy chwałą” (Izaj. 60:18).
>
> „Gdyż Pan pocieszy Syjon, pocieszy wszystkie jego rozpadliny. Uczyni z jego pustkowia Eden, a z jego pustyni ogród Pana, radość i wesele zapanują w nim, pieśń dziękczynna i dźwięk pieśni” (Izaj. 51:3).

Jerozolima będzie „tronem Pana” i stolicą ziemskiej fazy królestwa Chrystusowego (Jer. 3:17). Ludzkość będzie się uczyć o „Bogu Jakuba”, poznając, jak należy „chodzić jego ścieżkami” (Izaj. 2:3).

Ogromny pomnik „Ściana Izajasza” w Nowym Jorku, naprzeciwko budynku Narodów Zjednoczonych, ozdobiony jest napisem: „I przekują swoje miecze na lemiesze, a swoje włócznie na sierpy. Żaden naród nie podniesie miecza przeciwko drugiemu narodowi i nie będą się już uczyć sztuki wojennej” (Izaj. 2:4).

Jest to częściowy cytat z księgi Izajasza. Pominięte zostały wspaniałe słowa go poprzedzające: „I stanie się w dniach ostatecznych, że góra [królestwo] ze świątynią Pana będzie stać mocno jako najwyższa z gór i będzie wyniesiona ponad pagórki, a tłumnie będą do niej zdążać wszystkie narody. I pójdzie wiele ludów, mówiąc: Pójdźmy w pielgrzymce na górę Pana, do świątyni Boga Jakuba, i będzie nas uczył dróg swoich, abyśmy mogli chodzić jego ścieżkami, gdyż z Syjonu [fazy duchowej] wyjdzie zakon, a słowo Pana z Jeruzalemu [cielesnego Izraela]” (Izaj. 2:2-3).

Narody przyjdą do Izraela, aby się uczyć. „Syjon”, czyli duchowy Izrael, będzie używać cielesnego narodu Izraelskiego, prowadzonego przez Starożytnych Świę-

tych, aby uczyć ludzkość jak żyć w pokoju. Będą oni współpracować ręka w rękę z duchowym Syjonem. Zasoby narodów wcześniej używane do prowadzenia wojen zostaną wykorzystane do nakarmienia i uzdrowienia świata żyjącego w pokoju.

„Rydwanie Izraela i jego konnico!”

Co za ironia, że dziś, w kulminacyjnym punkcie historii starego porządku, nasila się antysemityzm! Wiele z problemów istniejących na świecie przypisywanych jest Żydom i samemu Izraelowi. Medialna wojna prowadzona przeciwko Izraelowi określana jest jako „nowy antysemityzm”. Szatan jest „bogiem tego świata” (2 Kor 4:4). Duchowy Izrael powinien współczuć cielesnemu Izraelowi, ponieważ Izrael otrzyma łaskę od Boga poprzez dzieło Wybawiciela (Rzym. 11:26,31).

Gdy Eliasz, wyobrażający Kościół pod koniec tego wieku, wstąpił do nieba w wichrze, jego towarzysz Elizeusz zawołał: „Ojcze mój, ojcze mój, rydwanie Izraela i jego konnico” (2 Król. 2:12). Rydwany i jeźdźcy były synonimem potęgi i siły militarnej (1 Król. 10:26, 1 Kron. 18:4, Dan. 11:40, itp.). Dlaczego zatem Kościół pod koniec tego wieku nazwany został „rydwanem Izraela i jego konnicą”? Gdy Eliasz została zabrany w górę, jego płaszcz przypadł następcy, Elizeuszowi. Wiele lat później, kiedy sam Elizeusz miał umrzeć, król Joasz podobnie zawołał: „Ojcze mój, ojcze mój, rydwanie Izraela i konnico jego!” (2 Król. 13:14). Eliasz i Elizeusz zrobili więcej, aby wspierać i bronić Izraela, niż królowie i ich armie.

W dniach kiedy na świecie panuje coraz większe zamieszanie, Kościół powinien wspierać Izrael, wskazując mu na proroctwa, wzywając do okazywania wiary w Boga i okazując współczucie.

Odrodzenie Izraela i czasy restytucji

Gdy Jezus miał wstąpić do nieba, apostołowie zadali istotne pytanie: „Panie, czy w tym czasie odbudujesz królestwo Izraelowi?” (Dzieje Ap. 1:6). Jezus odpowiedział po prostu: „Nie wasza to rzecz znać czasy i chwile, które Ojciec w mocy swojej ustanowił” (Dzieje Ap. 1:7). Greckie słowo przetłumaczone jako „odbudujesz” (Strong 600) jest czasownikiem i rdzeniem, z którego pochodzi rzeczownik „odnowienie” („restytucja”) w Dzieje Ap. 3:21 (por. Strong 605.) Sugeruje to istotny związek pomiędzy tymi dwoma dziełami.

Jezus powrócił z władzą królewską. Prorok Daniel (12:1) mówił o Jezusie przywracającym szczęście Izraela, przygotowującym go do jego roli w Królestwie Bożym. Wówczas to naród ten stanie się „sławnym na ziemi” (Izaj. 62:6,7). Znając zamiary Boga, powinniśmy „pocieszać” Jego lud (Izaj. 40: 1,2), ufając Bożej mocy i planom, zgodnie z którymi zrealizowane będzie Jego dzieło. „Oto nie drzemie ani nie zasypia stróż Izraela” (Ps. 121:4).

Gray Robert